

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 553/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4 Nt 102/2013 z 28. novembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 Tos 7/2014 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 27. novembra 2014, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt 102/2013 z 28. novembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 7/2014 z 13. februára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“; spolu aj „napadnuté uznesenia“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 20. septembra 2013 na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 45/2005 pre trestný čin podľa § 249aa ods. 1 a 2 a § 234 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (platný a účinný do 1. januára 2006; ďalej len „Trestný zákon č. 140/1961 Zb.“). Sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že mu bol uložený trest podľa asperačnej zásady uvedenej v ustanovení § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., identicky v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ktorú ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 zmiernil tak, že sa zvyšuje iba horná hranica trestnej sadzby, a preto, odvolávajúc sa na uvedený nález ústavného súdu, jemu určená trestná sadzba nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy a vymeraný trest považuje za neprimeraný.

3. Napadnutým uznesením okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu všeobecné súdy zamietli sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania predovšetkým z dôvodu, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 sa podľa všeobecných súdov nevzťahuje na právnu úpravu asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

4. Sťažovateľ vyslovil v sťažnosti názor, že všeobecné súdy sa v jeho prípade iba veľmi povrchno zaoberali podstatou ním napadnutých skutočností a odôvodnenia napadnutých uznesení všeobecných súdov nerešpektujú nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, keďže znenie asperačnej zásady uvedenej v ustanovení § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. je identické ako v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ sa tak cíti byť rozhodnutiami všeobecných súdov diskriminovaný a s poukázaním na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov v Trnavskom kraji a Bratislavskom kraji (kde všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľa povoľujú obnovu konania aj v prípade, že došlo k uloženiu trestu

s použitím asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.) dôvodí, že nie je zo strany okresného súdu a krajského súdu dodržaná rovnosť pred zákonom.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom konštatoval, že napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia, aby výrokom povolil obnovu konania v sťažovateľovej veci, aby prikázal okresnému súdu vo veci obnoveného konania konať a rozhodnúť a aby okresnému súdu prikázal, že v rámci obnoveného konania sa sťažovateľ neberie do väzby. Pre prípad, že ústavný súd nedospeje k týmto výrokom, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu opätovne prerokovať jeho návrh na povolenie obnovy konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

9. Sťažovateľ sťažnosťou napáda uznesenie okresného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

10. Ústavný súd uvádza, že zo sťažnosti a z priložených príloh, ako aj vlastnou činnosťou zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 28. februára 2014.

11. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

12. Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca voči napadnutému uzneseniu krajského súdu nie je podaná oneskorene.

13. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 28. februára 2014. Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažnosť ústavnému súdu najneskôr 28. apríla (pondelok) 2014. Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 8. októbra 2014 (podaná na poštovú prepravu), z čoho nepochybne vyplýva, že sťažnosť nepodal v zákonnej dvojmesačnej lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015